

Longin Popescu

Hannah

Ecou Transilvan

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

LONGIN POPESCU

Hannah

Ecou Transilvan
2016

Dialoguri cu Hannah

După atâta vreme care a trecut peste mine, am ajuns să mai fiu în viață datorită unor obiecte ce țin mai mult de o anumită măiestrie inginerască decât de actul medical în sine. Dar toate aceste lucruri țin doar de o legătură. O banală priză de curent electric. Un flux de electroni ce vibrează cu viteza luminii pentru ca eu să mai pot fi, un timp, arogant, ironic, ușor misogin sau dureros de lucid în a observa că viața întreținută artificial are un alt gust, de lemn putrezit, de mușgai albastru. Întâlnirea cu Hannah a fost unul dintre acele acte existențiale, pe cât de neașteptate, pe atât de fabuloase în sensul introspecției în lumea sufletelor rătăcite și a minților dezvoltate și lucide

până la schizofrenie. O femeie superioară înțelege suferința pe care o provoacă, fiind inflexibilă în refuzul ei când crede că așa trebuie, dar nu vulgarizează și nici nu trivializează, prin scene de teatru burlesc, actul ei de împotrivire. Bineînțeles că, dorind să protejeze persoana căreia îi refuză apropierea – nu neapărat cea fizică – ea poate complica totul, poate adânci rănilor apărute, poate intra uneori cu bocancii în sufletul tău, dar pune în toate acestea o stranie noblețe. Ea nu refuză dragostea, nu o tratează ca pe un măr pe care l-ai mâncat și gata! Dragostea ei poate fi ca o felină, misterioasă, tăcută, invizibilă, unduitoare, ca o umbră ce se prelinge pe pereți, mișcându-se permanent între lumină și penumbră. Ea este ca o simfonie a adaptărilor, dar care are acel pasaj ce o face unică și nemuritoare. Ea te poate închide în „eul” ei ca într-o menghină, învățându-te să

respiri corect, ca un orologiu elvețian. Ea este Hannah, mândră și orgolioasă. Se ascunde în spatele tristeților ei. Totuși, ea nu are regrete, cum nu am nici eu. Am dăruit celorlalți tot ce am simțit că trebuie dăruit. Pentru mine am făcut prea puține. Aș fi dorit să cunosc bucuria iubirii absolute, a adorației necondiționate pentru persoana aleasă, ca o flacără veșnică. O nemulțumire tulburătoare răscolește nisipul fierbinte al memoriei mele și amenință să acopere amintirile din lumea mea roditoare și trufașă. Mi-e teamă! Da! Mi-e teamă că nisipurile memoriei mele de lungă durată se vor transforma în cenușă. Dar eu am început să o privesc pe Hannah, aud armonia sunetelor ei și îmi pierd liniștea. Poate că retrăiesc o iubire uitată dintr-o altă viață. Dar timpul care a fost lung în urmă pare să fie din ce în ce mai scurt înaintea. Eu am fost un actor în spectacolul vieții și am trecut, ca și alții,

prin iarmarocul existenței – fără să îmi pese că voi deconta ezitățile într-o zi – în tot acest ocean al destinelor împletite ca valurile succesive ce pot îmblânzi o iluzie a unei morți anunțate.

Dialogul 1

- Doctor Stein să se prezinte de urgență la rezerva numărul trei! Repet: doctor Stein să se prezinte la rezerva numărul trei!

Apoi aud tropăituri repezi ca de soldați și un mic grup de uniforme albe, albastre și verzi invadează rezerva unde, sub comanda a ceea ce părea scorpia perfectă, încep în tăcere un ritual prin care iar mă conectează la tot felul de tuburi și cabluri. Cineva îmi pune o mască. Încerc să mă revolt (bineînțeles, în mintea mea, căci alminteri eu nu mă puteam mișca), dar rămân cu instalația aceea hidoasă pe față. Instantaneu, oxigenul îmi învăluie interiorul și simt cum creierul meu începe să funcționeze. „Scorpia” îmi ia pulsul și se

uită în ochii mei. Eu îmi mutasem, deja, irișii pe piciorul ei ușor ieșit din halat. Atunci chipul acela cu trăsături de vestală îmi spune apăsător:

– Doamnă Andrei, vă aflați în Centrul de Recuperare al Spitalului Militar NATO: „Dacia Felix”. Sunteți pacientul nostru. Ați fost adus aici cu o plagă împușcată. Mai pe limba dumneavoastră, care, într-un fel este și limba mea, aveți perforat plămânul stâng. Eu sunt directorul medical al Centrului, doctor Stein, Hannah Stein. Am primit ordin de la Comandamentul Centrului Internațional Medical – NATO să am, personal, grijă de dumneavoastră. Am citit câteva lucruri în puținele documente medicale ce mi-au fost date și am luat la cunoștință că sunteți: egocentrist, arogant, elitist, misogin și mă opresc aici, ca să nu vă decuplez eu de la aparate.

Îi fac semn că vreau să îi vorbesc. Îmi dă masca jos și îmi spune:

– Să nu începeți cu „...distinsă scorpie...”, pentru că asta mi-ați spus-o din ochi... continuați cu altceva...

– Păi, să facem cunoștință... eu sunt Andrei. Îmi plac merele, pâinea caldă, mierea, ascult Ciuleandra și cred în Zamolxis. Nu mi-e frică de moarte și sunt pregătit să plec la Polul Nord. Nu cred nici în instalația în care m-ați înfășurat și cred în Zeița Bendis. Dacă m-aș putea mișca, m-aș duce la Curmătura Dacilor și v-aș aduce un bujor de munte, așa... ca o punte între două suflete rătăcite printre oameni.

– Domnule colonel, mă surprindeți, după ce m-ați făcut „scorpie”, îmi oferiți bujori de munte.

– Nu, doamnă doctor, nu eu v-am etichetat „scorpie”, eu doar am tradus cu mișcarea ochilor ceea ce își spuneau între ei – într-o înțelegere mută – cei care au intrat în rezervă cu dumneavoastră.